

set var uoverkommeligt, og at man maatte ændre det. Jeg kan ikke tro, at det var det konservative Folkeparti, der i den Henseende var særlig virksomt, jeg maa tro, at det var det ærede Medlems egne Partifæller. Men det er ikke mine Partifæller, der har gjort Indvendinger mod det Lovforslag, jeg har fremsat; det er et andet Parti, som vel støtter Regeringen, men som naturligvis har forbeholdt sig Ret til at se paa de Lovforslag, der bliver fremsat, kritisere dem og stille deres Ændringsforslag til dem.

Hvis det havde været saaledes, at det ærede Medlem Hr. Kragh var blevet tvunget af det konservative Folkeparti til at ændre sit oprindelige Forslag, saa maatte det ærede Medlem jo nu, da Lejligheden gives til at faa hans eget Forslag gennemført, have stillet sig væsentligt paa det Standpunkt, som jeg har stillet mig paa, da jeg fremsatte det nye Lovforslag. Thi det ærede Medlem Hr. Kragh ved jo meget vel, at jeg paa adskillige Omraader har taget et ikke ringe Hensyn til de Satser, som det ærede Medlem selv havde indsat i sit oprindelige Lovforslag.

Jeg maa altsaa skønne, at naar det ærede Medlem spotter mig, fordi jeg ikke har kunnet faa mit Lovforslag gennemført uændret, er det ganske med Urette, og saa glemmer han den Situation, han selv sad i, da han fremsatte sit Lovforslag. For jeg maa da gaa ud fra, at det Lovforslag, han fremsatte, virkelig var hans eget Lovforslag og Udtryk for den Overbevisning, at det var det eneste rette Lovforslag; jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem havde fremsat dette Lovforslag uden nøje at prøve baade dets tekniske Indhold, dets hele Karakter og dets finansielle Virkninger, jeg maa da gaa ud fra, at det ærede Medlem helt og fuldt var paa det rene med, hvilke Virkninger dette Lovforslag vilde have. Men naar det er saaledes, saa skal det ærede Medlem afholde sig fra at spotte mig, fordi jeg har maattet indgaa paa at ændre ved de Satser, som jeg har foreslaaet, jeg er i hvert Fald ikke ringere stillet i den Henseende, end det ærede Medlem Hr. Kragh var, da han var Indenrigsminister.

Det ærede Medlem opholdt sig ikke saa kort Tid ved en ganske sekundær Bestemmelse i Lovforslaget, nemlig den, at man i visse Tilfælde kan lade gamle Mennesker, som ellers ikke kan faa nogen ordentlig Pleje, komme ind paa Alderdomshjem. Bestemmelsen er ganske sekundær og i Virkeligheden af fuldkommen underordnet Betydning; den er indført i Lovforslaget,

fordi Københavns Magistrat har henvendt sig i Ministeriet med Anmodning om, at Lovforslaget maatte indeholde en Bestemmelse om, at saadanne gamle, der var hjælpeløse, som havde nogen, men ikke tilstrækkelig Indtægt til at faa en ordentlig Pleje, naar de selv skulde ordne det, kunde komme ind paa et Alderdomshjem. Jeg har taget Hensyn til denne Anmodning fra Københavns Magistrat, og man har sagt mig, at det allerhøjest kunde komme til at dreje sig om en halv Snes Personer i Øjeblikket, maaske kunde det blive nogle flere senere, men i hvert Tilfælde et meget lille Antal Personer, og jeg skønner ogsaa, at Forholdene vil blive dette Landet over, at der kun undtagelsesvis vil blive Tale om, at denne Bestemmelse kommer til Anvendelse.

Det er nu for det ærede Medlem blevet til et stort Nummer, til noget, der skal tages ganske særlig varsomt paa: Man skal være yderst forsigtig, vi kunde komme ind paa at løse nye sociale Opgaver o. s. v. o. s. v. Det er jo fuldkommen at overdrive Forholdene. Her er Tale om at faa visse Mennesker, som ikke selv kan klare sig, som er hjælpeløse, og som det er yderst vanskeligt at faa anbragt i privat Pleje, ind paa de kommunale Alderdomshjem, vel at mærke, naar de selv betaler Omkostningerne derved.

Det ærede Medlem talte ogsaa haanlig om mit „Tvangsforslag“ med Hensyn til Brændselhjælpen. Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem kan svinge sig op til en saadan Højde, at han overhovedet i denne Forbindelse kan nævne Ordet: Tvang. Hvad er Aldersrenteloven andet end en Tvangslov, en Lov, der paabyder det offentlige at yde de gamle saa og saa meget? Hvilken Forskel er der i den Henseende paa en Bestemmelse om, at de skal have Brændselhjælp, og en Bestemmelse om, at de skal have Understøttelse efter de almindelige i Loven indførte Satser? Ingen som helst, og derfor er det da ogsaa fuldkommen ved Siden af i denne Forbindelse at tale om mit Tvangsforslag.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Vesterager, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne. Han sagde, at han længe havde spejdet efter, om ikke Lovens Virkning kunde blive, at der skabtes Tilfredshed indenfor de aldersrentenydendes Kreds, men han havde spejdet forgæves; til Trods for at vi nu ofrede 72 Mill. Kr., var de gamle alligevel utilfredse, og forstod jeg det ærede Medlem ret, vilde de vedblive